

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ส่งเสริมบารมีของตนให้สูงส่งยิ่งขึ้น

วันนี้วันอะไร (วันพุธที่ ๑๐ เจ้าคะ) วันที่ ๑๐ วันพุธ มันจำไม่ได้ละ มันหลงลืมไป ความหลงลืมนี้ ทุกวันนี้หนักเข้าทุกวันนะ หนักเข้าทุกวัน ไปเที่ยววัด หลงวัดนะ เดี่ยวนี้ ไปกลางวันละ หลงวัด ไปถึงกุฏินี้หลง ไปกุฏินั้นหลง จนพระมาส่งที่กุฏิ เดี่ยวนี้เป็นแล้วนะ เป็นแล้วเดี๋ยวนี้ ไปเที่ยววัดกลางคืนเงิบๆ หลงวัด ไปที่แรกก็ชอก นั้นละไปชอกนี้ สุดท้ายพระได้มาส่งถึงกุฏิ มาไม่ถูก มาถึงกุฏิแล้วยังสงสัยอีก มันเป็น กุฏิเจ้าของหรือไม่ ไปเห็นผ้าเช็ดเท้า เอามาจับ โอ้ ใช่แล้ว นี่เป็นกุฏิเรา ดูซินะ เดี่ยวนี้เป็นแล้วนะ เป็นแล้วความจำ

ให้พากันเข้าใจ ความจำกับความจริงคือใจแท้ต่างกัน แต่กิริยาของใจที่แสดง ออกมานี้ผิดพลาด ล้มเหลวผิดพลาด จำได้ไม่ได้เป็นไปตามวัยอันนี้ ส่วนจิตไม่มีวัย หลง ไปกลางคืนก็พระได้มาส่ง ไปเที่ยวกลางคืนมา ไปเที่ยวในวัดนี้ไปกุฏินี้กุฏินี้ ไป หลง มากุฏิเจ้าของไม่ถูก พระมาส่ง เดี่ยวนี้เป็นแล้วนะ มาถึงกุฏิแล้วยังสงสัย เอ้ นี่มัน ใช้กุฏิเราหรือไม่นะ ดู ยังไม่ยอมรับว่าเป็นกุฏิเจ้าของ ไปเห็นผ้าเช็ดเท้าวาง ไปจับดู อ้อ นี่กุฏิเรา เห็นผ้าเช็ดเท้าแล้วก็โองน้ำอยู่นี้ ดู เอ้อ ใช่แล้ว ไปที่แรกไม่ยอมรับ ไปดูกุฏิ เจ้าของก็ไม่ยอมรับว่าเป็นกุฏิเจ้าของ เป็นอย่างนั้นละเดี๋ยวนี้

นี่ละความจำมันพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงไปนะ ส่วนความจริงคือใจนั้นเป็นอย่าง นั้น ไม่มีเปลี่ยนแปลง สำหรับขั้น ๕ กิริยาที่ออกจากจิตใจนี้เปลี่ยนแปลงตลอด เฉพาะ ความจำนี่ไม่เป็นท่าเลย เราหลงลงทุกวันนะความจำ หลง ไปไหนก็หลง ไปในวัดก็หลง พระมาส่งที่กุฏิ ไปที่ไหนหลงเดี่ยวนั้นะ หลงหน้าหลงหลัง

นี่เราก็อธิบายว่าอาการของจิต มีความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงไปอย่างนี้ ไม่ เหมือนจิต คือจิตแท้จริงแท้แล้วไม่มี สว่างอยู่นั้น ไอนั้นละพาหลงไปนอน ไส้สำนึกก็ไป ตาม เข้าใจใหม่ ไส้ความจดความจำมันหลงไปลืมไป ไส้ความสว่างอยู่ในจิตนี้ก็ไปตาม กัน มีแต่สว่าง ไม่รู้จักทิศทาง อันนั้นรู้จักทิศทาง รู้จักทิศทางก็หลงทิศทาง มากุฏิเจ้าของ ไม่ถูก ขบขันดิ้นะ อายุ ๙๕ อย่าง มันค่อยเปลี่ยนแปลงไปๆ อย่างนั้น เห็นได้ชัด สัจญา อนิจจา ความจดจำไม่แน่นอน

นี่รูปหลวงปู่มั่น กับรูปของเรานั่ง เขาถ่ายรูปมาให้คล้ายคลึงกันกับเวลาเราไปถึง ท่านที่แรก รูปท่านนั่งกับเรานั่งยกมือไหว้ท่าน ท่านให้โอวาท ถูกต้อง นี่เขาก็ถอด ออกมาจากหยดน้ำบนใบบัวมาพิมพ์ คือเวลาไปหาท่าน ท่านแนะนำสั่งสอนว่า เอ้อ ท่านมหาที่เรียนมามากพอสมควรจนได้เป็นมหา แต่ขอยกบูชาไว้เสียก่อนนะ ภาคเรียน

มามากน้อยเวลานี้ยังไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควร ขอให้ท่านเน้นหนักทางภาคปฏิบัติจิตตภาวนาซึ่งเป็นของจริงล้วนๆ ให้ขยายภายในใจของท่าน แล้วปริยัติที่ท่านเรียนมามากน้อยจะวิ่งเข้าประสานกัน ท่านว่างั้น

เวลานี้การเรียนมามากน้อยยังไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควร ให้ท่านได้ภาคปฏิบัติรับกัน เมื่อมีภาคปฏิบัติ จิตใจได้รู้ได้เห็นขึ้นภายในจิตใจ คือ ความรู้ที่เกิดขึ้นจากการภาวนานี้ มันเป็นความจริง ไม่ใช่ความจำ คือความจำที่เราเรียนมานั้นมันอยู่เผินๆ ความจริงที่เราปฏิบัติมา รู้ซึ้งแน่โตมุดโต เรารู้ด้วยเห็นด้วยเป็นสมบัติของเราด้วย นั่นต่างกัน นี่ละท่านก็สอนให้เน้นหนักทางด้านจิตตภาวนา แล้วธรรมะฝ่ายปริยัติกับฝ่ายปฏิบัติ มันจะวิ่งเข้าประสานกันเอาไว้ไม่อยู่ท่านว่า แล้วก็ก็เป็นความจริง ถึงขั้นของจิตที่วิ่งประสานกันกับปริยัตินี้เอาไว้ไม่อยู่จริง ๆ วิ่งมาเทียบมาเคียงๆ เป็นอย่างนั้น

นี่ท่านสอนเราไปถึงวันแรกเลย ท่านเอาปริยัติมาสอน นี่พระท่านถอดออกมาจากหยดน้ำบนใบบัวมาสอนไว้เนี่ย ในวันแรกที่เราไปหาท่านนะ เรามีความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าต่อมรรคผลนิพพาน ไม่ใช่ธรรมดา เรียนไปจวนจะออกเท่าไร จิตใจก็มุ่งมั่นหนัก แล้วความขัดแย้งคือความสงสัยในมรรคผลนิพพานก็สอดแทรกเข้ามา ถ้าจะไปนิพพานจริงๆ นิพพานจะยังมีอยู่หรือไม่มาทุกวันนี้ หรือมรรคผลนิพพานหมดเขตหมดสมัยไปแล้วนะ มันจะแทรกเข้ามา ทั้งอยากไปมรรคผลนิพพานนี้เต็มๆ อันนี้ก็แทรกเข้ามา

จึงหาที่ปล่อยวางปลดปลงกัน ไปหาพ่อแม่ครูจารย์มันท่านจึงได้เปิดทางให้ ท่านปฏิเสธหมด ต้นไม้ ภูเขา ดินฟ้าอากาศทั่วแดนโลกธาตุ ไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่ธรรมท่านว่า ที่ท่านพูดอย่างนี้ ท่านถามเราอย่างเด็ดๆ นี่ท่านมาหาอะไร ท่านมาหาธรรมหรือมาหาอะไร ออกละที่นี้เริ่มออก ปฏิเสธปิดไปหมด เรื่องมรรคผลนิพพานที่ไหนๆ กิเลสตัณหาไม่มีในที่ต่างๆ ต้นไม้ ภูเขา ไม่มี มีอยู่ที่หัวใจ กิเลสก็มีอยู่ที่หัวใจ ธรรมะก็มีอยู่ที่หัวใจ การที่จะเบิกใจออกให้รู้เห็นทั้งกิเลสทั้งธรรม ต้องเบิกออกด้วยจิตตภาวนาท่านว่า พระพุทธเจ้าเบิกกิเลสออกด้วยจิตตภาวนา พระสาวกทั้งหลายเบิกกิเลสออกจากจิตใจ เปิดกว้างออกไปด้วยจิตตภาวนา เป็นสภาวะของพวกเราด้วยจิตตภาวนา

ท่านสอนเราก็จับปั๊บๆ เพราะเรามุ่งมั่นอย่างเต็มที่ ที่นี้เรื่องมรรคผลนิพพานที่เราสงสัยหายหมด ทั้งๆ ที่กิเลสยังมีอยู่ในหัวใจ แต่ความสงสัยในมรรคผลนิพพานไม่มีมีแต่ความมุ่งมั่น เอาละที่นี้ ลงใจแล้วก็ซัดกันเลย พอลงใจว่ามรรคผลนิพพานมีอยู่โดยสมบูรณ์แล้ว ยังไงเราจะให้ได้มรรคผลนิพพาน ให้ได้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ ตายก็ตายไปเลย ที่จะให้ถอยต่อมรรคผลนิพพานถอยไม่ได้แล้ว พอฟังเทศน์ของหลวงปู่มั่นแล้วก็ทุ่มเลยเทียวละ นั้นละมันถึงได้หนักทางความ پاکความเพียร เพราะลงใจแล้ว ลง

ใจแล้วก็ลงหมดทุกอย่าง ความพาคความเพียรทุกอย่างลงไปหมดเลย การปฏิบัติเอา
เป็นเอาตายเข้าว่า

จิตใจที่เคยว่าวันชุนม้วนนี้สู้ธรรมไม่ได้ วิริยะธรรม ขันติธรรม สติธรรม ปัญญา
ธรรมตีเข้าไปๆ ค่อยเบิกกว้างออกมาๆ เรื่องมรรคผลนิพพานก็ค่อยปรากฏๆ
ต่อจากนั้นก็มรรคผลนิพพานประหนึ่งว่าอยู่ชั่วเอื้อมมือ ฟุ้งๆ ใส่กัน สัมผัสสัมมนอน
ลี้มนลี้มคีน เวลามันเข้าถึงกัน มรรคผลนิพพานเหมือนว่าอยู่ชั่วเอื้อม จับผิดจับถูกๆ
ความมุงมั่นของจิตนี้มันก็ป็นของมันใหญ่ เลยกลางวันไม่ว่าเวลาไหนความเพียรนี้ได้รับ
เอาไว้ๆ กลางคืนนอนไม่หลับเพราะมันเร่งฆ่ากิเลส กลางวันมีหน้าซ้ำยังจะนอนไม่หลับ
ต้องได้มาบริโภคกรรม ให้จิตพักตัวได้ด้วยอำนาจของพุทโธ เอาพุทโธมาตั้งก็กลงไป
บริโภคกรรมพุทโธ ไม่ยั้งจันจิตมันออกทางด้านปัญญาฟุ้งๆๆ ตลอดเวลาไม่หลับไม่นอน
รุนแรงในการฆ่ากิเลส ทีนี้เมื่อไม่รู้จักประมาณมันก็มีทางเสียได้

เพราะฉะนั้นจึงยับยั้งเข้ามาสู่สมาธิ เพื่อเอากำลังทางสมาธิได้แล้วก็ออกต่อสู้กับ
กิเลสอีกต่อไป ทำอย่างนั้นเรื่อยๆ โดยที่พ่อแม่ครูจารย์มันสอนให้มั่งทั้งการทำงานให้มี
ทั้งการพัก ถ้าเห็นแก่ว่ารายได้ๆ จากการทำงานไม่หยุดพักตายได้ ต้องมีการพัก พักได้
กำลังแล้วก็ออก ท่านสอนอย่างนั้น นี่ละเรื่องความพาคเพียร เราจึงได้ปฏิบัติเต็มเม็ด
เต็มหน่วย พุดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยดังที่เคยพุดให้ลูกศิษย์ลูกหาฟัง การอยู่ในโลกนี้เรา
อยู่ตั้งแต่เรื่อนร่างเท่านั้น จิตนี้กระจ่างแจ้งไปหมด หมดเราไม่หาธรรม ไม่หาศีลหา
ธรรมที่ตรงไหนอีกแล้ว

พุดอย่างนี้เป็นการโกหกมดเท็จหรือ ไม่โกหก พุดด้วยความตั้งอกตั้งใจเอาจริง
เอาจริง รู้จริงจริงๆ เห็นจริงๆ เวลามันได้รู้แล้วเป็นอย่างนั้น หมดที่ว่าจะไปหาศีลหาธรรมที่
ไหน ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วหาอะไร อยู่ไหนหมดเลย ไม่เหมือนแต่ก่อนที่เรา
กำลังแสวงหาธรรมหาธรรมเหมือนโลกทั้งหลาย ต่อจากนั้นมาไม่หา หมด นี่ละถ้า
ธรรมพอ ถ้าโลกสงสารแล้วไม่พอ ใครได้มากได้น้อยเท่าไรยิ่งติดยิ่งดี้น เพราะฉะนั้นคน
ทุกข์คนจนกับคนมั่งคั่งมี ความทุกข์จึงไม่ห่างจากใจ เหมือนกันหมด ได้มากเท่าไรยิ่ง
ทุกข์มากๆ มีแต่พอได้เท่าไรยิ่งเขิบๆๆ เลยไม่รู้จักเป็นจักตาย คนทุกข์ก็ทุกข์ไปแบบ
หนึ่ง คนมีก็ทุกข์ไปแบบหนึ่ง สุดท้ายทุกข์ไปด้วยกัน เพราะอำนาจของกิเลสครอบงำ
หัวใจ

ถ้ามีธรรมเข้าแทรกแล้วรู้จักประมาณคนเรา เช่นอย่างภาวนามันหมุนตัวทั้งวัน
ทั้งคืน ก็ยับยั้งกันไว้ด้วยสมาธิ นั้น มีการยับยั้งหักล้างกันไว้ ไม่งั้นมันจะเลยเถิด เป็น
อย่างนั้นแหละ การแสวงธรรมก็รู้จักประมาณ จนกระทั่งมันพอ พอทุกสิ่งทุกอย่างแล้วที่
นี้หมดไม่หาอะไรเลย นี่เรียกว่าพอ ธรรมมีเมื่อพอ กิเลสไม่มีคำว่าพอ ได้เท่าไรยิ่งดี

ยิ่งตื่น ตายพัวพันไปกับกิเลสกองทุกข์ไปด้วยกัน ส่วนธรรมนี้ตายไปด้วยบรมสุขต่างกัน
อย่างนี้ ให้ท่านทั้งหลายจำเอา

ธรรมมีเมื่องพอ กิเลสไม่มี เหมือนไฟไฟเข้าไปไฟ ไฟเข้าไปเท่าไรไฟยิ่งแสดง
เปลวจรดเมฆ กิเลสค้นหาได้มาเท่าไรกวันเข้ามาเท่าที่กับกวันเชื้อไฟเข้ามาหาไฟ เข้า
มาหาไฟคือความโลภได้ไม่พอ มันก็เผาไหม้เรื่อย ๆ ที่นี้คนมีกับคนจนจึงไม่มีอะไรผิด
กัน ว่าได้รับความสุขต่างกัน ถ้าให้กิเลสดูดูเผิน ๆ นี้ว่า คนที่มั่งมีศรีสุขทั้งหลายนั้นเขามี
ความสุข คนจนต่างหากมีความทุกข์ พูดอย่างนี้ผิด ต้องดูกิเลสตัวบังคับการอยู่ภายใน
ใจ

คนมั่งมีคนมีเราไม่ได้ตำหนิ เราเอาความจริงมาพูด เพราะธรรมจะไม่พูดหนีหลัก
ความจริงไป ส่วนกิเลสนั้นไม่พอ ได้เท่าไรไม่พอ เท่านี้ดีเท่า นั้น ได้เท่า นั้นดีเท่า นั้น
สุดท้ายตายด้วยความทุกข์ความทรมาน ด้วยความติดความดินนั้น เหมือนคนจน
ทั้งหลายนั้นแหละ นี้ละฝ่ายโลก เพราะฉะนั้นคนที่มั่งมีกิเลสครอบหัวใจจะเสกสรรปั้นยอ
ตนเองว่ามั่งมีศรีสุขขนาดไหนจะมีความสุข ปฏิเสธได้เลยไม่มี ธรรมเท่านั้นเข้าไปตัดสิน
ถ้าธรรมมีในหัวใจ มีการยับยั้งชั่งตัว มีความพอดิบพอดี ถึงขั้นอ้อมพอแล้วก็พอ

ธรรมถึงขั้นอ้อมพอแล้วไม่ต้องชวนขายอะไร ที่จะชำระสะสางกิเลสค้นหาอยู่
ภายในใจนี้ไม่มี ท่านจึงเรียกว่า วุสิต พุรหมจริย กต กรณีย เสร็จกิจการใหญ่โตคืองาน
แก้งานถอดถอนกิเลส ซึ่งมีอำนาจมากครอบหัวใจสัตว์โลกทั่วแดนโลกธาตุ ได้สิ้นสุดลง
ไปแล้วจากหัวใจ ใจที่สว่างจ้าด้วยอรรถด้วยธรรม นี้เรียกว่าผู้สิ้นภพสิ้นชาติสิ้นกิเลส
ค้นหา ผู้หมดการหมัดงาน ความยุ่งเหยิงวุ่นวายไม่มีต่อไป นี้เรียกว่าบรมสุขเป็นอย่างนี้
พากันจดจำ

วันไหนที่ว่างจะเข้าวัดเข้าวาฟังธรรมจำศีล หรืออยู่ในบ้านในเรือนศีลธรรมอยู่
กับตัวของเรา เราทำได้ทั้งในบ้านในเรือนนอกบ้านนอกเรือน เข้าวัดเข้าวา เข้าป่าเข้าเขา
ทำการงานทำกิจภายในใจด้วยธรรมได้ เช่นนี้ภิกษุ ธรรมติดหัวใจอยู่ตลอด ไปที่
ไหนก็เป็นธรรม ๆ นี้ชื่อว่าผู้ไม่ขาดทุน พากันตั้งอกตั้งใจ

วันนี้เป็นมหามงคลแก่บรรดาพี่น้องชาวอุดร และแถวใกล้เคียงเราไม่น้อย
ทูลกระหม่อมฟ้าหญิงจุฬาภรณ์ท่านเสด็จมาโปรดพี่น้องทั้งหลาย เฉพาะอย่างยิ่งชาว
อุดรเราให้ได้ชมพระบารมีท่าน ท่านอุตสาหมา มาที่มาฟังอรรถฟังธรรมจากครูจาก
อาจารย์ แล้วไปส่งเสริมบารมีของตนให้สูงส่งยิ่งขึ้น นั้น เพราะความไม่ลืมหืม ถ้าลืมหืม
ว่าเป็นใหญ่เท่าไรก็ลืมหืมเรื่อย ๆ แล้ว นี้เรียกว่าเป็นน้อยลงมาโดยลำดับ เป็นใหญ่ไม่ลืมหืม
ตัว มีศีลมีธรรมเข้าประดับแล้วก็ยิ่งสวยงามสง่าผ่าเผยทั้งชาตินี้และชาติหน้า นั้นเรียกว่า
คนไม่ลืมหืมตัว

วันนี้ท่านเสด็จมาพักที่นี้คืนหนึ่ง มาโปรดพวกพี่น้องชาวอุดรเรา นาน ๆ ท่านจะได้เสด็จมาที่หนึ่ง เมื่อวานท่านก็เสด็จมา วันนี้ท่านก็จะได้เสด็จกลับไปทำธุระหน้าที่อะไรของท่าน พวกเราก็ได้อนุโมทนาสาธุการ ชมबारมีของท่านในวันที่ท่านเสด็จมาแล้วให้ไปประกอบความดีงามทั้งหลายใส่หัวใจตนเองนะ เมืองไทยเรานี่เขาถือว่าเป็นเมืองพุทธ ควรจะได้พุทธะคือธรรมอยู่ภายในใจจิตใจไปบ้าง ในวันหนึ่งคืนหนึ่งตื่นขึ้นมาจนกระทั่งนอนหลับ วันนี้เราได้ทำความชั่วซ้ำเสียหาย หรือทำความดีอะไรบ้าง ให้ทดสอบตัวเองในการหลับการตื่น ตื่นขึ้นมาทำงานอะไรบ้างวันนี้ งานเป็นบุญเป็นบาป เป็นนรกเป็นอเวจี หรือเป็นสวรรค์ชั้นพรหม ให้ดูงานของตัวเอง

เพราะการงานทั้งหมดไม่ว่าดีว่าชั่วจะเป็นสมบัติของตัวเอง ใครทำดีได้ดีใครทำชั่วได้ชั่ว ให้ตรวจตราดูงานของตัวเอง ถ้ามีแต่ทำ ๆ ไม่ได้ดูผลประโยชน์ที่ได้เสียซึ่งจะมาทำลายตน ส่วนมาทำคุณแก่ตนจะมีน้อยมากสำหรับคนไม่ได้พิจารณา ควรที่จะได้พิจารณาใคร่ครวญ ตรวจตราดูความเคลื่อนไหวของตัวเวลาตื่นนอนขึ้นมาจนกระทั่งหลับ วันนี้เราระลึกถึงพุทธโธได้สักคำไหม ระลึกถึงธัมโม สังฆโม ระลึกถึงอรรถถึงธรรมความดีงามได้มากน้อยเพียงไร แล้วก็เลสแบ่งไปกินนั้นนะ ไม่ใช่มาแบ่งไปกิน มันปล้นไปกินหมด เราไม่รู้ทั้งวัน ก็เลสปล้นหัวใจไปกินหมด ส่วนมากมีแต่อย่างนั้น

ให้เราตรวจตราดูใจของเรา ว่าวันนี้มีความดีติดเนื้อติดตัวบ้างไหม หรือมีตั้งแต่กิเลสกอบโกยเอา ๆ วันไหนก็จม ๆ วันที่พินฟูไม่ค่อยมีนี่จมได้มนุษย์เรา ต้องมีวันจมวันฟู วันนี้เราสร้างความดีไม่ลืมเนื้อลืมตัวก็เป็นวันพินฟูตัวเอง ถ้าวันไหนลืมเนื้อลืมตัววุ่นไปกับโลกกับสงสารนรกอเวจี วันนั้นตกนรกทั้งวัน ให้ดูเจ้าของ ไปเมืองผีก็ใจดวงนี้จะไป ไปเมืองมนุษย์มนาเทวดาอินทร์พรหมก็ใจดวงนี้ไป ถ้าใจได้ปรับปรุงตัวให้ดีแล้วไปทางดี ถ้าปรับปรุงในทางชั่วซ้ำลามกแล้วก็ไหลลงสู่ทางต่ำหาความดีงามไม่ได้ ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ

ธรรมพระพุทเจ้าตรัสไว้แล้วเป็น เอกนามก็ แปลว่าหนึ่งไม่มีสอง คือพระญาณหยั่งทราบของพระพุทเจ้าต่อสัตว์ทั้งหลายหนึ่ง แล้วพระวาจาที่สั่งสอนโลกหนึ่ง ไม่มีคำวามดเท็จ โกหกมดเท็จไม่มี เป็นสวากขาตธรรมล้วน ๆ คือตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ ในธรรมทุกชั้นทุกภูมิ จนกระทั่งถึงที่สุดวิมุตติพระนิพพาน ออกจากคำของศาสดาที่สอนแล้วโดยชอบธรรม ให้พากันนำไปประพฤติปฏิบัติ อย่าอยู่เฉย ๆ วันหนึ่ง ๆ

โลกเวลานี้มีแต่กิเลสตัณหาเต็มบ้านเต็มเมือง ใครอยู่ที่ไหนก็ว่าบ้านนั้นเจริญ เมืองนี้เจริญ มันเจริญด้วยอิฐด้วยปูนด้วยหินด้วยทรายด้วยถนนหนทาง สิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ประดับประดามาตักแต่งมาหลอกกันเท่านั้น ของจริงไม่มีให้ได้เพลินใจบ้าง เป็นอย่างนั้น ถ้าเป็นชาวพุทธจริง ๆ แล้ว ข้างนอกก็เป็นที่อยู่อันหนึ่ง ข้างในเป็นที่อยู่อัน

สำคัญภายในใจของเรา ให้ปรับปรุงทั้งสองอย่าง ภายนอกอยู่แค่ว่าก็อยู่ได้อยู่ไปเถอะ ส่วนภายในนี้สำคัญมาก

ใจมีธรรมแล้วใจจะสูงส่งอยู่ภายในคนทุกซ์คนจนนั้นแหละ ถึงไม่มีเงินมีทอง เหมือนเขาแต่ใจไม่ได้จน ให้สิ่งสมใจความดั่งใจให้ดี ความดั่งใจจะขึ้นอยู่กัใจ ใจจะพาไปสู่สุดคติโลกสวรรค์ชั้นพรหม จนกระทั่งถึงนิพพานไม่นอกเหนือจากใจที่ได้อบรมความดีจนตัวพอแล้ว ให้พากันตั้งอกตั้งใจอย่างนี้ อย่ามีแต่หวังข้างนอกหวังลมๆ แห้งๆ ใช้ไม่ได้นะ ความหวังหวังจะได้อะไรให้เจ้าของทำตามความหวัง หวังสิ่งนั้นต้องทำสิ่งนั้น ให้ได้ไม่มากก็น้อย ก็ค่อยสมหวังเป็นลำดับลำดับ แต่หวังอยากเป็นเศรษฐี ความทุกซ์ความจนไม่มีใครสู้ในโลก มันก็เป็นคนจนท่วโลกท่วสงสารไปหมดไม่มีใครเป็นเศรษฐีได้เลยถ้ามีตั้งแต่ความหวัง ต้องให้มีความจริงจังติดเนื้อติดตัวบ้าง

ทำอะไรให้ทำอย่าพรวดพราด การอยู่การกินใช้สอยต่างๆ ให้รู้จักประมาณ อย่าพากันฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมเกินเนื้อเกินตัว เมืองไทยเราเป็นเมืองฟุ้งเฟ้อ เราก็กินในเมืองไทยตำหนิเมืองไทยได้ เพราะเราตำหนิเพื่อจะอุมจะชู เพื่อจะแก้ไขดัดแปลงสิ่งไม่ดีให้ดีขึ้น เราจึงต้องตำหนิได้ อย่าให้ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมเกินเนื้อเกินตัว ให้รู้จักประมาณ การกินคำนวณถึงคนในครอบครัวมีเท่าไรๆ จะควรกินมากน้อยเพียงไร การใช้สอยอะไรจำเป็นไม่จำเป็น

การอยู่ที่อยู่ที่หลับที่นอนก็ขนาดบ้านเรือนของเราเนี่ย พออยู่แล้วกับศพคนเป็น เข้าใจไหมศพคนเป็น ตัวเราแต่ละคนๆ ที่อยู่ในบ้านนั้นคือศพคนเป็น ศพคนเป็นเป็นของสะอาดสะอาดอันที่ไหน น่าดูน่าชมที่ไหน แต่เวลาปลุกบ้านหุหุราฟุฟุ หอปราสาท ราชมณเฑียรชั้นดาวดึงส์ สวรรค์ชั้นพรหมสู้ไม่ได้ สู้ติกรามบ้านช่องที่มนุษย์มนาตาบอด มันสร้างขึ้นมาก เพื่อประดับประดาฉากศพผีดิบของตัวเอง อะไรจะเนาเฟะเนาเหม็นยิ่งกว่าฉากศพคือร่างกายของเรา

ที่อยู่ที่อาศัยก็พออาศัยฉากศพนี้เท่านั้น แล้วจะประดับประดาตกแต่งให้สวยงามที่ไหนประสาฉากศพที่ยังไม่ตาย พออยู่พอไปอยู่ไปกินไป ความดั่งใจให้สร้างเข้าไปๆ นั้นเป็นความเหมาะสม อย่าพากันตื่นเต้นเกินไปกับที่อยู่ที่อาศัย ได้มากน้อยเพียงไรเอามาอวดกัน คนนี้มีตึกเท่านั้นหลัง เท่านั้นชั้นเท่านั้นชั้นเอามาอวด เอาฉากผีดิบนี้ละขึ้นไปอยู่นั้นเป็นท่าอะไร อันนี้ก็อิฐก็ปูนหินทรายเหล็กหลา สร้างขึ้นมาเป็นตึกเป็นราม มันก็ออกจากอิฐจากปูนจากหินจากทรายมันจะวิเศษวิโสมาจากไหน ไอ้เราก็กินผีดิบยังไม่ตาย เป็นฉากผีดิบ มันวิเศษวิโสยังงี้ เมื่อไม่วิเศษวิโสก็อยู่กันไปให้พอเหมาะพอสมเท่านั้นเอง ไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมจนเกินไป ให้พากันจำเอานะ วันนี้ก็เทศน์เพียงเท่านี้ละ ให้พี่น้องทั้งหลายได้จำเอา

วันนี้เป็นสิริมงคล ฟ้าหญิงท่านเสด็จมาเป็นมงคลอันใหญ่หลวงแก่พี่น้องชาวไทยเรา ให้ถือเป็นคติตัวอย่าง เดินตามเสด็จท่านด้วยการสร้างความดีงามแก่ตนเอง เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านี้ ขอความสวัสดิ์จงมีแก่บรรดาพี่น้องลูกหลานทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ